

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3994/2540

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1754, ป.วิ.พ. มาตรา 4, ป.พ.พ. มาตรา 7, ป.พ.พ. มาตรา 203, ป.พ.พ. มาตรา 214, ป.พ.พ. มาตรา 193/12, ป.พ.พ. มาตรา 193/30, ป.พ.พ. มาตรา 193/23

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้หนังสือสัญญากู้ยืมเงินที่ ป. ลูกหนี้ทำไว้กับโจทก์ยังไม่ถึงกำหนดชำระแต่ ป. ได้ถึงแก่ความตายเสียก่อน โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ภายใน 1 ปีนับแต่เมื่อโจทก์รู้ถึงความตายของ ป. ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1754 วรรคสาม เพราะสิทธิเรียกร้องของโจทก์ย่อมเกิดขึ้นเมื่อ ป. ถึงแก่ความตายหากรอจนนี้ถึงกำหนดชำระอายุความ 1 ปีอาจจะล่วงพ้นไปแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ได้แม้หนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระป. ทำสัญญากู้ยืมเงินโจทก์ที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยจำเลยที่ 6 ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ท้องที่ดังกล่าวทำสัญญาค้ำประกันการกู้ยืมเงินด้วยดังนี้ เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 4(1) แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 12) พ.ศ.2534 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2534 โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2535 คำฟ้องของโจทก์เป็นคำฟ้องเกี่ยวด้วยหนี้เหนือบุคคลตามบทมาตราดังกล่าว โจทก์สามารถโอนคดีฟ้องต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาลก็ได้ เมื่อจำเลยที่ 6 มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลชั้นต้นทั้งมูลคดีก็เกิดขึ้นในเขตศาลชั้นต้น คดีย่อมอยู่ในอำนาจศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาพิพากษาได้โจทก์หาจำต้องยื่นคำร้องแสดงเหตุให้ศาลชั้นต้นรับคดีไว้พิจารณาไม่ แม้ในหนังสือสัญญากู้ยืมเงินข้อ 2 จะระบุข้อความไว้ว่าไม่มีดอกเบี้ย แต่ข้อความตอนต้นระบุไว้ว่าผู้กู้ยืมให้ดอกเบี้ยตามจำนวนเงินที่กู้แก่ผู้ให้กู้ซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือนนับแต่วันที่ทำสัญญา นอกจากนี้ ป. ผู้กู้ยังได้บันทึกรับรองไว้ตอนท้ายสัญญากู้ยืมว่า ถ้าหากไม่ชำระหนี้ตามสัญญาใน 2 ปี ยินยอมคิดดอกเบี้ยนับจากวันครบสัญญา แสดงให้เห็นว่าป. ยอมรับผิดชำระดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในอัตราซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือน (ร้อยละ 15 ต่อปี) นับแต่วันครบกำหนดชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าว หาใช่คู่สัญญาไม่ได้ตกลงกำหนดอัตราดอกเบี้ยในอันที่จะใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ไม่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2534 จำสืบเอกประจวบ จันทรสุวรรณ สามีของจำเลยที่ 1 และเป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ได้ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินไปจากโจทก์จำนวน 1,700,000 บาท กำหนดชำระต้นเงินคืนภายในเวลา 2 ปี นับแต่วันทำสัญญา ต่อมาวันที่ 27 มีนาคม 2535 จำสืบเอกประจวบถึงแก่ความตายจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ในฐานะทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกของผู้ตายและจำเลยที่ 6 ต้องร่วมกันชำระต้นเงินตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินให้แก่โจทก์ ซึ่งโจทก์มอบหมายให้ทนายความมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามไปยังจำเลยทั้งหกแล้ว แต่จำเลยทั้งหกเพิกเฉยขอให้บังคับจำเลยทั้งหกร่วมกันชำระต้นเงินแก่โจทก์จำนวน 1,700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ให้การว่า จำสืบเอกประจวบไม่ได้กู้ยืมเงินจากโจทก์ลายมือชื่อตรงช่องของผู้กู้ยืมในหนังสือสัญญากู้ยืมเงินเป็นลายมือชื่อปลอม โจทก์นำคดีมาฟ้องเมื่อหนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระ โจทก์จึงไม่มีอำนาจ

ฟ้อง ขอให้ยกฟ้องจำเลยที่ 6 ให้การว่า จำเลยที่ 6 ทำหนังสือสัญญาค้ำประกันจำสืบเอกประจวบไว้ แก่โจทก์ หนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินยังไม่ถึงกำหนดชำระ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยทั้งหกร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์จำนวน 1,700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 29 เมษายน 2536 จนกว่าจะชำระเสร็จ แต่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ไม่ต้องรับผิดชอบเกินกว่าทรัพย์สินมรดกของจำสืบเอกประจวบที่ตกทอดแก่ตนจำเลยที่ 6 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนจำเลยที่ 6 ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นฎีกาว่า เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2534 จำสืบเอกประจวบ จันทรสุวรรณ์ สามีโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 และบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินไปจากโจทก์จำนวน 1,700,000 บาท กำหนดชำระต้นเงินคืนภายในเวลา 2 ปี นับแต่วันทำสัญญาตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมายเลข จ.3 โดยมีจำเลยที่ 6 ทำหนังสือสัญญาค้ำประกันหนี้ดังกล่าวตกลงว่าถ้าจำสืบเอกประจวบไม่ชำระหนี้หรือถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 6 ยอมรับผิดชอบหนี้แทน สัญญาภู่ดังกล่าวทำที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 6 ก็อยู่ที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาต่อมาวันที่ 27 มีนาคม 2535 จำสืบเอกประจวบถึงแก่ความตาย โจทก์ทวงถามให้จำเลยทั้งหกชำระหนี้แต่จำเลยทั้งหกไม่ชำระ โจทก์จึงฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2535 คดีมีปัญหาข้อกฎหมายมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 6 ข้อแรกว่า คดีอยู่ในอำนาจศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาพิพากษาหรือไม่ เห็นว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 4(1) แก้ไขเพิ่มเติมโดย มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2534 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2534 โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2535 คำฟ้องของโจทก์เป็นคำฟ้องเกี่ยวกับหนี้เหนือบุคคลซึ่งตามบทมาตราดังกล่าวโจทก์สามารถเสนอคำฟ้องต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาลก็ได้ เมื่อจำเลยที่ 6 มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลชั้นต้นทั้งมูลคดีก็เกิดขึ้นในเขตศาลชั้นต้น คดีย่อมอยู่ในอำนาจศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาพิพากษาได้ โจทก์หาจำต้องยื่นคำร้องแสดงเหตุให้ศาลชั้นต้นรับคดีไว้พิจารณาดังที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกาไม่ คำพิพากษาศาลฎีกาที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกา ข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยชอบแล้ว ฎีกาจำเลยที่ 6 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นปัญหาวินิจฉัยข้อต่อไปมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ขณะหนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระได้หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม เป็นบทบัญญัติห้ามมิให้เจ้าหนี้ฟ้องร้องเมื่อพ้นกำหนด 1 ปี นับแต่เจ้าหนี้ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของลูกหนี้ ในกรณีดังกล่าว เจ้าหนี้ของผู้ตายจะต้องเรียกร้องให้ชำระหนี้จากทรัพย์สินมรดกของผู้ตายซึ่งเป็นลูกหนี้ในกำหนด 1 ปี นับแต่ลูกหนี้ถึงแก่ความตาย ดังนั้น แม้หนังสือสัญญากู้ยืมเงินตามเอกสารหมายเลข จ.3 ที่จำสืบเอกประจวบ จันทรสุวรรณ์ ลูกหนี้ทำไว้กับโจทก์ยังไม่ถึงกำหนดชำระ แต่จำสืบเอกประจวบได้ถึงแก่ความตายเสียก่อน โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ภายใน 1 ปี นับแต่เมื่อโจทก์รู้ถึงความตายของจำสืบเอกประจวบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม เพราะสิทธิเรียกร้องของโจทก์ย่อมเกิดขึ้นเมื่อจำสืบเอกประจวบถึงแก่ความตาย หากรอจนหนี้ถึงกำหนดชำระอายุความ 1 ปี อาจจะล่วงพ้นไปแล้วโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ได้แม้หนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยชอบแล้ว ฎีกาจำเลยที่ 6 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกันปัญหาวินิจฉัยข้อสุดท้ายมีว่า โจทก์มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้เพียงใด ศาลฎีกาเห็นว่า แม้หนังสือสัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมายเลข จ.3 ข้อ 2 จะระบุข้อความไว้ว่า ไม่มีดอกเบี้ยแต่ข้อความ

ตอนต้นกระบุไว้ว่าผู้กู้ยอมให้ดอกเบี้ยตามจำนวนเงินที่กู้แก่ผู้ให้กู้ซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือนนับแต่วันทำสัญญานอกจากนี้จำสืบเอกประจวบยังได้บันทึกรับรองไว้ในตอนท้ายของสัญญากู้ยืมเงินว่า ถ้าหากไม่ชำระหนี้ตามสัญญาใน 2 ปี ยินยอมคิดดอกเบี้ยนับจากวันครบสัญญา ดังนี้แสดงให้เห็นว่า จำสืบเอกประจวบยอมรับผิดชอบชำระดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในอัตราซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือน (ร้อยละ 15 ต่อปี) นับแต่วันครบกำหนดชำระหนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวหาใช่คู่สัญญาไม่ได้ตกลงกำหนดอัตราดอกเบี้ยในอันที่จะใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ตามที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกา และศาลอุทธรณ์ ภาค 3 พิพากษาเกินคำขอไม่ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 6 ทุกข้อฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน คุณบัญญัติฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3994/2540นาง ยุพิน ศิริเจริญโจทก์นาง อุษา จันทรสุวรรณ กับพวกจำเลย ป.พ.พ. ม. 7, ม. 203, ม. 654, ม. 1754 ป.วิ.พ. ม. 4 (1) แม้หนังสือสัญญากู้ยืมเงินที่ ป. ลูกหนี้ทำไว้กับโจทก์ยังไม่ถึงกำหนดชำระแต่ ป. ได้ถึงแก่ความตายเสียก่อน โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ภายใน 1 ปีนับแต่เมื่อโจทก์รู้ถึงความตายของ ป. ตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1754 วรรคสาม เพราะสิทธิเรียกร้องของโจทก์ย่อมเกิดขึ้นเมื่อ ป. ถึงแก่ความตายหากรอจนหนี้ถึงกำหนดชำระอายุความ 1 ปีอาจจะล่วงพ้นไปแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ได้แม้หนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระป. ทำสัญญากู้ยืมเงินโจทก์ที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยจำเลยที่ 6 ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ท้องที่ดังกล่าวทำสัญญาค้ำประกันการกู้ยืมเงินด้วยดังนี้ เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 4(1) แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 12) พ.ศ.2534 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2534 โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2535 คำฟ้องของโจทก์เป็นคำฟ้องเกี่ยวด้วยหนี้หนี้บุคคลตามบทมาตราดังกล่าว โจทก์สามารถโอนคดีฟ้องต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาลก็ได้ เมื่อจำเลยที่ 6 มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลชั้นต้นทั้งมูลคดีก็เกิดขึ้นในเขตศาลชั้นต้น คดีย่อมอยู่ในอำนาจศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาพิพากษาได้โจทก์หาจำต้องยื่นคำร้องแสดงเหตุให้ศาลชั้นต้นรับคดีไว้พิจารณาไม่ แม้ในหนังสือสัญญากู้ยืมเงินข้อ 2 จะระบุข้อความไว้ว่า ไม่มีดอกเบี้ย แต่ข้อความตอนต้นระบุไว้ว่าผู้กู้ยอมให้ดอกเบี้ยตามจำนวนเงินที่กู้แก่ผู้ให้กู้ซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือนนับแต่วันที่ทำสัญญา นอกจากนี้ ป. ผู้กู้ยังได้บันทึกรับรองไว้ในตอนท้ายสัญญากู้ยืมว่า ถ้าหากไม่ชำระหนี้ตามสัญญาใน 2 ปี ยินยอมคิดดอกเบี้ยนับจากวันครบสัญญา แสดงให้เห็นว่าป. ยอมรับผิดชำระดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในอัตราซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือน (ร้อยละ 15 ต่อปี) นับแต่วันครบกำหนดชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าว หาใช่คู่สัญญาไม่ได้ตกลงกำหนดอัตราดอกเบี้ยในอันที่จะใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ไม่โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2534 จำสืบเอกประจวบ จันทรสุวรรณ สามีมของจำเลยที่ 1 และเป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ได้ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินไปจากโจทก์จำนวน 1,700,000 บาท กำหนดชำระต้นเงินคืนภายในเวลา 2 ปี นับแต่วันทำสัญญา ต่อมาวันที่ 27 มีนาคม 2535 จำสืบเอกประจวบถึงแก่ความตายจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ในฐานะทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกของผู้ตายและจำเลยที่ 6 ต้องร่วมกันชำระต้นเงินตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินให้แก่โจทก์ ซึ่งโจทก์มอบหมายให้ทนายความมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามไปยังจำเลยทั้งหมดแล้ว แต่จำเลยทั้งหมดเพิกเฉยขอให้บังคับจำเลยทั้งหมดร่วมกันชำระต้นเงินแก่โจทก์จำนวน 1,700,000 บาท พร้อม

ดอกเบี้ยยัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ให้การว่า จำสืบเอกประจวบไม่ได้กู้ยืมเงินจากโจทก์ลายมือชื่อตรงช่องของผู้กู้ยืมในหนังสือสัญญา กู้ยืมเงินเป็นลายมือชื่อบลอม โจทก์นำคดีมาฟ้องเมื่อหนึ่งยังไม่ถึงกำหนดชำระ โจทก์จึงไม่มีอำนาจ ฟ้อง ขอให้ยกฟ้องจำเลยที่ 6 ให้การว่า จำเลยที่ 6 ทำหนังสือสัญญาค้ำประกันจำสืบเอกประจวบไว้ แก่โจทก์ หนึ่งตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินยังไม่ถึงกำหนดชำระ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยทั้งหกร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์จำนวน 1,700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 29 เมษายน 2536 จนกว่าจะชำระเสร็จ แต่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ไม่ต้องรับผิดชอบเกินกว่าทรัพย์สินมรดกของจำสืบเอกประจวบที่ตกทอดแก่ตนจำเลย ที่ 6 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนจำเลยที่ 6 ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริง รับฟังได้ตามที่คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นฎีกาว่า เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2534 จำสืบเอกประจวบ จันทรสุวรรณ สามีโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 และบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลย ที่ 2 ถึงที่ 5 ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินไปจากโจทก์จำนวน 1,700,000 บาท กำหนดชำระต้นเงินคืน ภายในเวลา 2 ปี นับแต่วันทำสัญญาตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมายเลข จ.3 โดยมีจำเลยที่ 6 ทำหนังสือสัญญาค้ำประกันหนึ่งดังกล่าวตกลงว่าถ้าจำสืบเอกประจวบไม่ชำระหนี้หรือถึงแก่ ความตาย จำเลยที่ 6 ยอมรับผิดชอบหนี้แทน สัญญาดังกล่าวทำที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 6 ก็อยู่ที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาต่อมาวันที่ 27 มีนาคม 2535 จำ สืบเอกประจวบถึงแก่ความตาย โจทก์ทวงถามให้จำเลยทั้งหกชำระหนี้แต่จำเลยทั้งหกไม่ชำระ โจทก์จึงฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2535 คดีมีปัญหาข้อกฎหมายมาสู่การพิจารณาของ ศาลฎีกาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 6 ข้อแรกว่า คดีอยู่ในอำนาจศาลชั้นต้นที่จะพิจารณา พิพากษาหรือไม่ เห็นว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 4(1) แก้ไขเพิ่มเติมโดย มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2534 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2534 โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2535 คำฟ้องของโจทก์เป็นคำฟ้องเกี่ยวกับหนี้เนื้อบุคคลซึ่งตามบทมาตราดังกล่าวโจทก์สามารถ เสนอคำฟ้องต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาลก็ได้ เมื่อจำเลยที่ 6 มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลชั้นต้นทั้งมูลคดีก็เกิดขึ้นในเขตศาลชั้นต้น คดีย่อมอยู่ใน อำนาจศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาพิพากษาได้โจทก์หาจำต้องยื่นคำร้องแสดงเหตุให้ศาลชั้นต้นรับคดี ไว้พิจารณาดังที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกาไม่ คำพิพากษาศาลฎีกาที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกา ข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยชอบแล้ว ฎีกาจำเลยที่ 6 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นปัญหา วินิจฉัยข้อต่อไปมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ขณะหนึ่งยังไม่ถึงกำหนดชำระได้หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม เป็นบทบัญญัติห้ามมิให้ เจ้าหนี้ฟ้องร้องเมื่อพ้นกำหนด 1 ปี นับแต่เจ้าหนี้ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของลูกหนี้ ในกรณี ดังกล่าว เจ้าหนี้ของผู้ตายจะต้องเรียกร้องให้ชำระหนี้จากทรัพย์สินมรดกของผู้ตายซึ่งเป็นลูกหนี้ใน กำหนด 1 ปี นับแต่ลูกหนี้ถึงแก่ความตาย ดังนั้น แม้หนังสือสัญญากู้ยืมเงินตามเอกสารหมายเลข จ.3 ที่ จำสืบเอกประจวบจันทรสุวรรณ ลูกหนี้ทำไว้กับโจทก์ยังไม่ถึงกำหนดชำระ แต่จำสืบเอกประจวบได้ ถึงแก่ความตายเสียก่อน โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ภายใน 1 ปี นับแต่ เมื่อโจทก์รู้ถึงความตายของจำสืบเอกประจวบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม เพราะสิทธิเรียกร้องของโจทก์ย่อมเกิดขึ้นเมื่อจำสืบเอกประจวบถึงแก่ความตาย หากรอจนหนึ่งถึงกำหนดชำระอายุความ 1 ปี อาจจะล่วงพ้นไปแล้วโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องบังคับให้

ชำระหนี้ได้แม้หนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยชอบแล้ว ฎีกาจำเลยที่ 6 ขอนี้ ฟังไม่ขึ้นเช่นกันปัญหาวินิจฉัยข้อสุดท้ายมีว่า โจทก์มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้เพียงใด ศาลฎีกาเห็นว่า แม้หนังสือสัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมายเลข จ.3 ข้อ 2 จะระบุข้อความไว้ว่า ไม่มีดอกเบี้ยแต่ข้อความตอนต้นก็ระบุไว้ว่าผู้กู้ยอมให้ดอกเบี้ยตามจำนวนเงินที่กู้แก่ผู้ให้กู้ซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือนนับแต่วันทำสัญญานอกจากนี้จำสืบเอกสารประจวบยังได้บันทึกรับรองไว้ในตอนท้ายของสัญญากู้ยืมเงินว่า ถ้าหากไม่ชำระหนี้ตามสัญญาใน 2 ปี ยินยอมคิดดอกเบี้ยนับจากวันครบสัญญา ดังนี้แสดงให้เห็นว่า จำสืบเอกสารประจวบยอมรับผิดชำระดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในอัตราซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือน (ร้อยละ 15 ต่อปี) นับแต่วันครบกำหนดชำระหนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวหาใช่คู่สัญญาไม่ได้ตกลงกำหนดอัตราดอกเบี้ยในอันที่จะใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ตามที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกา และศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาเกินคำขอไม่ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 6 ทุกข้อฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน(เจริญ หัตถกรรม-สมปอง เสนเนียม-ระพินทร บรรจงศิลป์)แห่งที่สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนกหมายเลขคดีศาลฎีกาหมายเลขคดีศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเลขตามปกติแล้วการที่เจ้าหนี้จะบังคับชำระหนี้แก่ลูกหนี้ได้นั้นจะต้องถึงกำหนดแล้วลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ ดังนั้น กรณีนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระ เจ้าหนี้จะฟ้องขอให้ชำระหนี้ไม่ได้ (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 203 และ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 231/2492) เมื่อถึงกำหนดแล้วลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ย่อมถือว่าผิดนัดนับแต่วันนั้นต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยด้วย (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 214, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 557/2532, 5632/2534 และ 10166/2539) หลักการดังกล่าวเป็นที่ทราบกัน แต่กรณีลูกหนี้ตายมีบทบัญญัติว่าด้วยอายุความมรดก มาตรา 1754 วรรคสาม แห่ง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติว่า "ภายใต้บังคับแห่งมาตรา 193/27 แห่ง ประมวลกฎหมายนี้ (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์)ถ้าสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้อันมีต่อเจ้ามรดกมีกำหนดอายุความยาวกว่าหนึ่งปีมิให้เจ้าหนี้นั้นฟ้องร้องเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่เมื่อเจ้าหนี้รู้หรือควรรู้ถึงความตายของเจ้ามรดก" และวรรคสุดท้ายบัญญัติต่อไปว่า "ถึงอย่างไรก็ดีสิทธิเรียกร้องตามที่ว่ามาในวรรคก่อน ๆ นั้น มิให้ฟ้องร้องเมื่อพ้นกำหนดสิบปีนับแต่เมื่อเจ้ามรดกตาย" ตามบทบัญญัติดังกล่าวได้กล่าวถึงสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้อันมีต่อเจ้ามรดกมีกำหนดอายุความยาวกว่า 1 ปี เมื่อเจ้ามรดกตาย ห้ามเจ้าหนี้ของเจ้ามรดกว่าถ้าพ้นหนึ่งปีนับแต่เมื่อเจ้ามรดกได้รู้หรือควรรู้ถึงความตายของเจ้ามรดกแล้ว จะฟ้องเรียกร้องบังคับชำระหนี้ไม่ได้ ตามความเข้าใจของบุคคลทั่วไปก็คือ เมื่อเจ้าหนี้มีสิทธิเรียกร้องแล้วจึงจะบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ และอายุความก็จะเริ่มนับแต่ขณะที่เจ้าหนี้อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้ (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/12) ตัวอย่างในคดี เช่น สิทธิเรียกร้องเอาค่าจ้างซ่อมรถโจทก์สามารถเรียกร้องเอาแก่จำเลยที่ 2 ในฐานะคู่สัญญาได้นับแต่วันที่โจทก์ส่งมอบรถยนต์ที่ซ่อมเสร็จ จึงถือได้ว่าโจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องนั้นแก่จำเลยที่ 2 ได้ตั้งแต่วันที่ดังกล่าว และอายุความย่อมเริ่มนับตั้งแต่นั้น แต่โจทก์ก็รื้อฟื้นผลจากกรป.กลางเรื่อยมาจนกระทั่งพ้นกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนด นับแต่วันที่มีการส่งมอบและรับมอบรถยนต์ที่ซ่อมเสร็จ คดีโจทก์จึงขาดอายุความ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5535/2539) ตัวอย่างคดีนี้คงแสดงให้เห็นว่าอายุความเกิดขึ้นเมื่อใด ได้เป็นอย่างดี และโปรดศึกษาอีกตัวอย่างกล่าวคือ สัญญาซื้อขายรถยนต์ระหว่างโจทก์ จำเลยกำหนดให้รับรถภายในเดือนพฤศจิกายน 2535 จำเลยมีสิทธิที่จะส่งมอบรถยนต์ให้แก่โจทก์

ในวันหนึ่งวันใดก็ได้ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ดังนั้น ช่วงระยะเวลาดังกล่าวสิทธิเรียกร้องเอาเงินมัดจำคืนของโจทก์จึงยังไม่อาจบังคับได้ การนับอายุความเพื่อบังคับตามสิทธิเรียกร้องจึงต้องเริ่มนับเมื่อพ้นกำหนดไปแล้ว คือเริ่มนับในวันที่ 1 ธันวาคม 2535 อันเป็นวันที่จำเลยผิดนัดและโจทก์อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ และการฟ้องเรียกเอาเงินมัดจำคืนกรณีนี้ ไม่มีกฎหมายบัญญัติอายุความไว้เป็นอย่างอื่นจึงฟ้องได้ภายในกำหนด 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30(คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4252/2539) คดีนี้มีข้อสังเกตอยู่ 2 ขั้นตอน คือช่วงเวลาที่ยังไม่อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องเอาเงินมัดจำคืนคือระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2535 ช่วงนี้อายุความยังไม่เกิดขึ้นส่วนช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2535 อันเป็นวันที่จำเลยผิดนัดสิทธิเรียกร้องของโจทก์จึงเกิดขึ้น (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/12) และตามบทบัญญัติดังกล่าวจึงเกิดขึ้นด้วย ถ้าปรับข้อเท็จจริงในคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4252/2539 กับบทบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม ดังที่นำมากล่าวข้างต้นให้เห็นชัดเจน ดังนี้ สมมติว่าจำเลยซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาตายเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2535 และโจทก์ก็ทราบว่าจำเลยตายในวันนั้น ดังนั้น อายุความสิทธิเรียกร้องของโจทก์ซึ่งมีกำหนดเวลา 10 ปี ซึ่งขณะจำเลยตายยังเหลืออายุความสิทธิเรียกร้องอยู่ถึง 9 ปีเศษ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งโจทก์ยังมีเวลารวม 10 ปี ในการที่จะเรียกเอาเงินมัดจำคืน แต่โดยผลแห่งบทบัญญัติดังกล่าว อายุความนั้นอาจถือได้ว่าลดลงมาเหลือหนึ่งปีนับแต่เมื่อโจทก์รู้หรือควรรู้ว่าจำเลยตาย เงื่อนไขสำคัญถึงเอาการที่โจทก์รู้หรือควรรู้ว่าจำเลยตายเป็นสำคัญโดยกฎหมายใช้คำว่า ถ้าสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้ย่อมมีต่อเจ้ามรดกมีกำหนดอายุความยาวกว่าหนึ่งปี มิให้เจ้าหนี้ยื่นฟ้องร้องเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่เมื่อเจ้าหนี้ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของเจ้ามรดก เมื่อท่านผู้อ่านเข้าใจหลักการเรื่องนี้ถึงกำหนดอายุความเกิดขึ้นเมื่อปรับเข้ากรณีอายุความมรดก กรณีลูกหนี้ตายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1754 วรรคสามผลจะเป็นอย่างไรแล้ว โปรดพิจารณาข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลฎีกาหัวข้อหมายเหตุ ซึ่งได้ความว่า เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2534 ป. ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินโจทก์จำนวน 1,700,000 บาท กำหนดชำระเงินต้นคืนภายในเวลา 2 ปี นับแต่วันทำสัญญา ต่อมาวันที่ 27 มีนาคม 2535 ป. ถึงแก่ความตาย โจทก์ทวงถามจำเลยที่ 1 ภริยาของ ป. จำเลยที่ 2 ถึง 5 บุตรของ ป. และจำเลยที่ 6 ผู้ค้าประกันให้ชำระหนี้แต่จำเลยทั้งหกไม่ชำระ โจทก์จึงฟ้องคดีเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2535 ซึ่งยังไม่พ้นกำหนด 2 ปี นับแต่วันที่ ป. กู้ยืมเงินโจทก์แต่ป. ตายเสียก่อน ฝ่ายจำเลยให้การต่อสู้คดีว่าโจทก์นำคดีมาฟ้องเมื่อหนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง แต่ศาลทั้ง 3 ศาล คือศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ภาค 3 และศาลฎีกาวินิจฉัยว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องและบังคับให้จำเลยทั้งหกชำระหนี้ตามฟ้องแก่โจทก์ ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นนั้นจะเห็นได้ว่าไม่ตรงตามตัวบทในบทบัญญัติมาตรา 1754 วรรคสามเสียทีเดียว ในปัญหานี้ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ขณะยังไม่ถึงกำหนดชำระได้หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1754 วรรคสาม เป็นบัญญัติห้ามมิให้เจ้าหนี้ยื่นฟ้องร้องเมื่อพ้นกำหนด 1 ปี นับแต่เจ้าหนี้ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของลูกหนี้ ในกรณีดังกล่าวเจ้าหนี้ของผู้ตายจะต้องเรียกร้องให้ชำระหนี้จากทรัพย์มรดกของผู้ตายซึ่งเป็นลูกหนี้ในกำหนด 1 ปี นับแต่ลูกหนี้ถึงแก่ความตาย ดังนั้น แม้หนังสือสัญญากู้ยืมเงินที่ ป. ลูกหนี้ทำไว้กับโจทก์ยังไม่ถึงกำหนดชำระ แต่ ป. ถึงแก่ความตายไปเสียก่อน โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ภายใน 1 ปี นับแต่เมื่อโจทก์รู้ถึงความตายของ ป. ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม เพราะ

สิทธิเรียกร้องของโจทก์ย่อมเกิดขึ้นเมื่อ ป. ตาย หากรอจนหนี้ถึงกำหนดชำระ อายุความ 1 ปี อาจล่วงพ้นไปแล้วโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ได้ แม้หนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระมีคำพิพากษาศาลฎีกาวินิจฉัยสนับสนุนเป็นบรรทัดฐาน เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 94/2493, 964/2512 และ 1117/2533 เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติมาตรา 1754 วรรคสามประกอบคำพิพากษาศาลฎีกาที่ เคยวินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานในหลายเรื่องและคำพิพากษาศาลฎีกาหมายเหตุแล้วเห็นได้ว่าได้ถือความตายของเจ้ามรดกเป็นเหตุให้หนี้ถึงกำหนดชำระ โดยทายาทของเจ้ามรดกไม่อาจถือเอาประโยชน์แห่งเงื่อนไขเวลาต่อไปได้อีกแล้วโดยพิจารณาเทียบเคียงกับ

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/23 ซึ่งบัญญัติว่า อายุความสิทธิเรียกร้องอันเป็นคุณหรือเป็นโทษแก่ผู้ตาย ถ้าจะครบกำหนดภายในหนึ่งปีนับแต่วันตาย อายุความนั้นยังไม่ครบกำหนดจนกว่าจะครบหนึ่งปีนับแต่วันตาย ซึ่งเมื่อสรุปความตามมาตรา 1754 วรรคสาม ประกอบมาตรา 193/23 แล้ว ก็หมายความว่าถ้ากรณีแม้หนี้ยังไม่ถึงกำหนดเมื่อลูกหนี้ตายก็ต้องถือว่าหนี้ถึงกำหนดชำระ เจ้ามรดกมีสิทธิเรียกร้องนับแต่บัดนั้น โดยต้องเรียกร้องภายใน 1 ปี ดังที่กล่าวแล้วซึ่งก็ถือว่าอายุความเกิดขึ้นแล้ว แต่มีอายุความเพียง 1 ปี เท่านั้น โดยไม่คำนึงถึงว่าหนี้จะถึงกำหนดเวลาตามสัญญาหรือไม่ ส่วนกรณีหนี้ถึงกำหนดตามสัญญาแล้วลูกหนี้ไม่ชำระหนี้และตายไปดังนี้ไม่มีปัญหาเพราะตรงตามตัวบทและสามารถฟ้องได้ทันทีโดยไม่ต้องทวงถามก่อน (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2620/2517) แต่ถ้ากรณีที่อายุความเจ้าหนี้สั้นกว่า 1 ปี ซึ่งตามปกติเจ้าหนี้จะต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายใน 1 ปี แต่ถ้าเป็นเจ้าหนี้กองมรดกตามมาตรา 193/23 ได้ขยายเวลาแห่งอายุความออกไปเป็น 1 ปี นับแต่วันที่เจ้ามรดกตาย ดังนั้น เจ้าหนี้กองมรดกที่สิทธิเรียกร้องสั้นกว่า 1 ปี สามารถใช้สิทธิเรียกร้องได้ภายใน 1 ปี นับแต่วันเจ้ามรดกตาย ส่วนข้อยกเว้นตามที่มาตรา 1754 วรรคสาม กล่าวถึง คือตามมาตรา 193/27หมายความว่าเจ้าหนี้กองมรดกประเภทผู้รับจ้าง ผู้รับจ่านำ เหล่านี้สามารถบังคับเอาแก่ทรัพย์สินที่จ้างหรือจ่านำได้ แม้ล่วงเลยกำหนดเวลาตามมาตรา 1754วรรคสามแล้ว (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1414/2509 และ 3187/2532) มีข้อสังเกตว่าความในมาตรา 1754 วรรคสามนั้นเป็นกรณีบังคับเจ้าหนี้กองมรดกที่จะบังคับเอาจากกองมรดกเพื่อชำระหนี้เท่านั้น แต่กลับกันหากเจ้ามรดกเป็นเจ้าหนี้บ้าง ซึ่งคงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติว่าด้วยกองมรดกตามมาตรา 1600แห่ง

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ สิทธิเรียกร้องในฐานะเจ้าหนี้อย่อมตกทอดแก่ทายาทตามมาตรา 1599 ทายาทฟ้องเจ้ามรดกย่อมมีสิทธิบังคับเอาแก่ลูกหนี้ภายในกำหนดอายุความสิทธิเรียกร้องแห่งหนี้ประเภทนั้นอาจเป็น 2 ปี หรือ 5 ปี หรือ 10 ปีแล้วแต่กรณี สรุปแล้วหลักการใน

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม นี้ถือได้ว่าเป็นข้อยกเว้นหลักการใช้สิทธิเรียกร้องกรณีทั่วไป ซึ่งในทางปฏิบัติคงต้องทำความเข้าใจกันเป็นพิเศษ พลประเสริฐ ฤทธิ์รักษาคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2534 จำสับเอกประจวบ จันทรสุวรรณ สามีของจำเลยที่ 1 และเป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ได้ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินไปจากโจทก์จำนวน 1,700,000 บาท กำหนดชำระต้นเงินคืนภายในเวลา 2 ปี นับแต่วันทำสัญญา ต่อมาวันที่ 27 มีนาคม 2535 จำสับเอกประจวบถึงแก่ความตายจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ในฐานะทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกของผู้ตายและจำเลยที่ 6 ต้องร่วมกันชำระต้นเงินตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินให้แก่โจทก์ ซึ่งโจทก์มอบหมายให้ทนายความมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามไปยังจำเลยทั้งหกแล้ว แต่จำเลยทั้งหกเพิกเฉยขอให้บังคับจำเลยทั้งหกร่วมกันชำระต้นเงินแก่โจทก์จำนวน 1,700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ให้การว่า จำสืบเอกประจวบไม่ได้กู้ยืมเงินจากโจทก์ลายมือชื่อตรงช่องของผู้กู้ยืม ในหนังสือสัญญากู้ยืมเงินเป็นลายมือชื่อปลอม โจทก์นำคดีมาฟ้องเมื่อหนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้ยกฟ้องจำเลยที่ 6 ให้การว่า จำเลยที่ 6 ทำหนังสือสัญญาค้ำประกัน จำสืบเอกประจวบไว้แก่โจทก์ หนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินยังไม่ถึงกำหนดชำระ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยทั้งหกร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์จำนวน 1,700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 29 เมษายน 2536 จนกว่าจะชำระเสร็จ แต่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ไม่ต้องรับผิดชอบเกินกว่าทรัพย์มรดกของจำสืบเอก ประจวบที่ตกทอดแก่ตนจำเลยที่ 6 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนจำเลยที่ 6 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นฎีกาว่า เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2534 จำสืบเอกประจวบ จันทรสุวรรณ สามีโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 และ บิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินไปจากโจทก์จำนวน 1,700,000 บาท กำหนดชำระต้นเงินคืนภายในเวลา 2 ปี นับแต่วันทำสัญญาตามหนังสือสัญญา กู้ยืมเงินเอกสารหมายเลข จ.3 โดยมีจำเลยที่ 6 ทำหนังสือสัญญาค้ำประกันนี้ดังกล่าวตกลงว่าถ้าจำ สืบเอกประจวบไม่ชำระหนี้หรือถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 6 ยอมรับผิดชอบชำระหนี้แทน สัญญา กู้ดังกล่าวทำที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 6 ก็อยู่ที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัด สงขลาต่อมาวันที่ 27 มีนาคม 2535 จำสืบเอกประจวบถึงแก่ความตาย โจทก์ทวงถามให้จำเลยทั้ง หกชำระหนี้แต่จำเลยทั้งหกไม่ชำระ โจทก์จึงฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2535 คดีมีปัญหา ข้อกฎหมายมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 6 ข้อแรกว่า คดีอยู่ใน อำนาจศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาพิพากษาหรือไม่ เห็นว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 4(1) แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2534 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2534 โจทก์ ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2535 คำฟ้องของโจทก์เป็นคำฟ้องเกี่ยวกับหนี้หนี้บุคคลซึ่ง ตามบทมาตราดังกล่าวโจทก์สามารถเสนอคำฟ้องต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อ ศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาลก็ได้ เมื่อจำเลยที่ 6 มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลชั้นต้นทั้งมูลคดีก็เกิดขึ้น ในเขตศาลชั้นต้น คดีย่อมอยู่ในอำนาจศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาพิพากษาได้โจทก์หาจำต้อง ยื่นคำร้องแสดงเหตุให้ศาลชั้นต้นรับคดีไว้พิจารณาดังที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกาไม่ คำพิพากษาศาลฎีกาที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกาข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยชอบแล้ว ฎีกาจำเลยที่ 6 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นปัญหาวินิจฉัยข้อต่อไปมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องบังคับ ให้ชำระหนี้ขณะหนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระได้หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม เป็นบทบัญญัติห้ามมิให้เจ้าหนี้ฟ้องร้อง เมื่อพ้นกำหนด 1 ปี นับแต่เจ้าหนี้ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของลูกหนี้ ในกรณีดังกล่าว เจ้าหนี้ ของผู้ตายจะต้องเรียกร้องให้ชำระหนี้จากทรัพย์มรดกของผู้ตายซึ่งเป็นลูกหนี้ในกำหนด 1 ปี นับแต่ ลูกหนี้ถึงแก่ความตาย ดังนั้น แม้หนังสือสัญญากู้ยืมเงินตามเอกสารหมายเลข จ.3 ที่จำสืบเอกประจวบ จันทรสุวรรณ ลูกหนี้ทำไว้กับโจทก์ยังไม่ถึงกำหนดชำระ แต่จำสืบเอกประจวบได้ถึงแก่ความตาย เสียก่อน โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ภายใน 1 ปี นับแต่เมื่อโจทก์รู้ถึง ความตายของจำสืบเอกประจวบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม เพราะสิทธิเรียกร้องของโจทก์ย่อมเกิดขึ้นเมื่อจำสืบเอกประจวบถึงแก่ความตายหากรอจนหนี้ ถึงกำหนดชำระอายุความ 1 ปี อาจจะล่วงพ้นไปแล้วโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ได้แม้

หนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยชอบแล้ว ฎีกาจำเลยที่ 6 ขอนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ปัญหาวินิจฉัยข้อสุดท้ายมีว่า โจทก์มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้เพียงใด ศาลฎีกาเห็นว่าแม้หนังสือสัญญา กู้ยืมเงินเอกสารหมายเลข 3 ข้อ 2 จะระบุข้อความไว้ว่า ไม่มีดอกเบี้ยแต่ข้อความตอนต้นก็ระบุไว้ว่าผู้ กู้ยืมให้ดอกเบี้ยตามจำนวนเงินที่กู้แก่ผู้ให้กู้ซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือนนับแต่วันทำสัญญานอกจากนี้ จำสืบเอกประจวบยังได้บันทึกรับรองไว้ในตอนท้ายของสัญญากู้ยืมเงินว่า ถ้าหากไม่ชำระหนี้ตาม สัญญาใน 2 ปี ยินยอมคิดดอกเบี้ยนับจากวันครบสัญญา ดังนี้แสดงให้เห็นว่าจำสืบเอกประจวบ ยอมรับผิดชำระดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในอัตราซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือน (ร้อยละ 15 ต่อปี) นับแต่วัน ครบกำหนดชำระหนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวหาใช่คู่สัญญาไม่ได้ตกลงกำหนด อัตราดอกเบี้ยในอันที่จะใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ตามที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกา และศาลอุทธรณ์ ภาค 3 พิพากษาเกินคำขอไม่ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 6 ทุกข้อฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน คุณบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษา ศาลฎีกาที่ 3994/2540นาง ยุพิน ศิริเจริญโจทก์นาง อุษา จันทร์สุวรรณ กับพวกจำเลย ป.พ.พ. ม. 7, ม. 203, ม. 654, ม. 1754 ป.วิ.พ. ม. 4 (1)แม้หนังสือสัญญากู้ยืมเงินที่ ป. ลูกหนี้ทำไว้กับโจทก์ยัง ไม่ถึงกำหนดชำระแต่ ป. ได้ถึงแก่ความตายเสียก่อน โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อบังคับตาม สิทธิเรียกร้องได้ภายใน 1 ปีนับแต่เมื่อโจทก์รู้ถึงความตายของ ป. ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1754 วรรคสาม เพราะสิทธิเรียกร้องของโจทก์ย่อม เกิดขึ้นเมื่อ ป. ถึงแก่ความตายหากรอจนนี้ถึงกำหนดชำระอายุความ 1 ปีอาจจะล่วงพ้นไปแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ได้แม้หนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระป. ทำสัญญากู้ยืมเงินโจทก์ที่ อำเภอลาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยจำเลยที่ 6 ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ท้องที่ดังกล่าวทำสัญญาค้ำประกัน การกู้ยืมเงินด้วยดังนี้ เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 4(1) แก้ไขเพิ่มเติมโดย มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 12) พ.ศ.2534 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2534 โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2535 คำฟ้องของโจทก์เป็นคำฟ้องเกี่ยวด้วยหนี้หนี้บุคคลตามบทมาตราดังกล่าว โจทก์สามารถ โอนคดีฟ้องต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาลก็ได้ เมื่อ จำเลยที่ 6 มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลชั้นต้นทั้งมูลคดีก็เกิดขึ้นในเขตศาลชั้นต้น คดีย่อมอยู่ในอำนาจ ศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาพิพากษาได้โจทก์หาจำต้องยื่นคำร้องแสดงเหตุให้ศาลชั้นต้นรับคดีไว้ พิจารณาไม่ แม้ในหนังสือสัญญากู้ยืมเงินข้อ 2 จะระบุข้อความไว้ว่า ไม่มีดอกเบี้ย แต่ข้อความ ตอนต้นระบุไว้ว่าผู้กู้ยืมให้ดอกเบี้ยตามจำนวนเงินที่กู้แก่ผู้ให้กู้ซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือนนับแต่วันที่ ทำสัญญา นอกจากนี้ ป. ผู้กู้ยังได้บันทึกรับรองไว้ในตอนท้ายสัญญากู้ยืมว่า ถ้าหากไม่ชำระหนี้ตาม สัญญาใน 2 ปี ยินยอมคิดดอกเบี้ยนับจากวันครบสัญญา แสดงให้เห็นว่าป. ยอมรับผิดชำระ ดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในอัตราซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือน (ร้อยละ 15 ต่อปี)นับแต่วันครบกำหนด ชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าว หาใช่คู่สัญญาไม่ได้ตกลงกำหนดอัตราดอกเบี้ยในอันที่จะใช้ อัตราดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ไม่โจทก์ฟ้อง ว่า เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2534 จำสืบเอกประจวบ จันทร์สุวรรณ สามีของจำเลยที่ 1 และเป็นบิดา โดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ได้ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินไปจากโจทก์จำนวน 1,700,000 บาท กำหนดชำระต้นเงินคืนภายในเวลา 2 ปี นับแต่วันทำสัญญา ต่อมาวันที่ 27 มีนาคม 2535 จำสืบเอกประจวบถึงแก่ความตายจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ในฐานะทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกของ

ผู้ตายและจำเลยที่ 6 ต้องร่วมกันชำระต้นเงินตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินให้แก่โจทก์ ซึ่งโจทก์มอบหมายให้ทนายความมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามไปยังจำเลยทั้งหกแล้ว แต่จำเลยทั้งหกเพิกเฉยขอให้บังคับจำเลยทั้งหกร่วมกันชำระต้นเงินแก่โจทก์จำนวน 1,700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ให้การว่า จำสืบเอกประจวบไม่ได้กู้ยืมเงินจากโจทก์ลายมือชื่อตรงช่องของผู้กู้ยืมในหนังสือสัญญากู้ยืมเงินเป็นลายมือชื่อปลอม โจทก์นำคดีมาฟ้องเมื่อหนึ่งยังไม่ถึงกำหนดชำระ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้ยกฟ้องจำเลยที่ 6 ให้การว่า จำเลยที่ 6 ทำหนังสือสัญญาค้ำประกันจำสืบเอกประจวบไว้แก่โจทก์ หนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินยังไม่ถึงกำหนดชำระ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยทั้งหกร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์จำนวน 1,700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 29 เมษายน 2536 จนกว่าจะชำระเสร็จ แต่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ไม่ต้องรับผิดชอบเกินกว่าทรัพย์สินมรดกของจำสืบเอกประจวบที่ตกทอดแก่ตนจำเลยที่ 6 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนจำเลยที่ 6 ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นฎีกาว่า เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2534 จำสืบเอกประจวบ จันทรสุวรรณ สามีโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 และบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินไปจากโจทก์จำนวน 1,700,000 บาท กำหนดชำระต้นเงินคืนภายในเวลา 2 ปี นับแต่วันทำสัญญาตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมายเลข จ.3 โดยมีจำเลยที่ 6 ทำหนังสือสัญญาค้ำประกันหนี้ดังกล่าวตกลงว่าถ้าจำสืบเอกประจวบไม่ชำระหนี้หรือถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 6 ยอมรับผิดชอบหนี้แทน สัญญาภู่ดังกล่าวทำที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 6 ก็อยู่ที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาต่อมาวันที่ 27 มีนาคม 2535 จำสืบเอกประจวบถึงแก่ความตาย โจทก์ทวงถามให้จำเลยทั้งหกชำระหนี้แต่จำเลยทั้งหกไม่ชำระ โจทก์จึงฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2535 คดีมีปัญหาข้อกฎหมายมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 6 ข้อแรกว่า คดีอยู่ในอำนาจศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาพิพากษาหรือไม่ เห็นว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 4(1) แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 12)พ.ศ. 2534 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2534 โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2535 คำฟ้องของโจทก์เป็นคำฟ้องเกี่ยวกับหนี้เนื้อบุคคลซึ่งตามบทมาตราดังกล่าวโจทก์สามารถเสนอคำฟ้องต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาลก็ได้ เมื่อจำเลยที่ 6 มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลชั้นต้นทั้งมูลคดีก็เกิดขึ้นในเขตศาลชั้นต้น คดีย่อมอยู่ในอำนาจศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาพิพากษาได้โจทก์หาจำต้องยื่นคำร้องแสดงเหตุให้ศาลชั้นต้นรับคดีไว้พิจารณาดังที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกาไม่ คำพิพากษาศาลฎีกาที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกาข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยชอบแล้ว ฎีกาจำเลยที่ 6 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นปัญหาวินิจฉัยข้อต่อไปมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ขณะหนึ่งยังไม่ถึงกำหนดชำระได้หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754วรรคสาม เป็นบทบัญญัติห้ามมิให้เจ้าหนี้ฟ้องร้องเมื่อพ้นกำหนด 1 ปี นับแต่เจ้าหนี้ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของลูกหนี้ ในกรณีดังกล่าว เจ้าหนี้ของผู้ตายจะต้องเรียกร้องให้ชำระหนี้จากทรัพย์สินมรดกของผู้ตายซึ่งเป็นลูกหนี้ในกำหนด 1 ปี นับแต่ลูกหนี้ถึงแก่ความตาย ดังนั้น แม้หนังสือสัญญากู้ยืมเงินตามเอกสารหมายเลข จ.3 ที่จำสืบเอกประจวบ จันทรสุวรรณ ลูกหนี้ทำไว้กับโจทก์ยังไม่ถึงกำหนดชำระ แต่จำสืบเอกประจวบได้ถึงแก่ความตายเสียก่อน โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ภายใน 1 ปี นับแต่

เมื่อโจทก์รู้ถึงความตายของจำสืบเอกประจวบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม เพราะสิทธิเรียกร้องของโจทก์ย่อมเกิดขึ้นเมื่อจำสืบเอกประจวบถึงแก่ความตาย หากรอจนนี้ถึงกำหนดชำระอายุความ 1 ปี อาจล่วงพ้นไปแล้วโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ได้แม้หนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยชอบแล้ว ฎีกาจำเลยที่ 6 ข้อนี้ ฟังไม่ขึ้นเช่นกันปัญหาวินิจฉัยข้อสุดท้ายมีว่า โจทก์มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้เพียงใด ศาลฎีกาเห็นว่า แม้หนังสือสัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมาย จ.3 ข้อ 2 จะระบุข้อความไว้ว่า ไม่มีดอกเบี้ยแต่ข้อความตอนต้นก็ระบุไว้ว่าผู้กู้ยอมให้ดอกเบี้ยตามจำนวนเงินที่กู้แก่ผู้ให้กู้ซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือนนับแต่วันทำสัญญานอกจากนี้จำสืบเอกประจวบยังได้บันทึกรับรองไว้ในตอนท้ายของสัญญากู้ยืมเงินว่า ถ้าหากไม่ชำระหนี้ตามสัญญาใน 2 ปี ยินยอมคิดดอกเบี้ยนับจากวันครบสัญญา ดังนี้แสดงให้เห็นว่า จำสืบเอกประจวบยอมรับผิดชำระดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในอัตราซึ่งละหนึ่งบาทต่อเดือน (ร้อยละ 15 ต่อปี) นับแต่วันครบกำหนดชำระหนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวหาใช่คู่สัญญาไม่ได้ตกลงกำหนดอัตราดอกเบี้ยในอันที่จะใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ตามที่จำเลยที่ 6 กล่าวอ้างมาในฎีกา และศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาเกินคำขอไม่ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 6 ทุกข้อฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

เจริญ หัตถกรรม · สมปอง เสนเนียม · ระพินทร บรรจงศิลป์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3994/2540>